

„JARO“

Vy také leccos vyzvíte
a nesvěříte komukoli,
klekátko drnem přikryté
a posvěcený proutku v poli,

muškáty v hrnci hliněném
za okny chalup zadívané
v dny, kterých zrovna vzpomenu,
když útěcha jich do nás vane.

V zákampí bujná kopřiva
a rosná jitra v lesku rýče!
Nedělní píseň ožívá
v šumění listů nebeklíče,

bělásek slétlý v ohni
zas v očích nebes křídly mává –
v sednici vápnem vonící
babička bolest zařikává

a stín se v hroudách trmácí
poledne poutí unavenou,
pak čte v nás jako písmáci
v kronice s Biblií na kolenou.

ze „Zpěvu k zemi“ Ladislava
Stehlíka

JE BŮH A PODOBÁ SE MI

Přinášíme výňatek z dramatu Barion neboli Syn hromu, které napsal v r. 1940 Jean-Paul Sartre ve vojenském vězeňském táboře v Německu pro své spoluvězně.

Panna je bledá a hledí na dítě. Na její tváři by se měl vykreslit úzkostný údiv, který se na lidské tváři objevil jen jedenkrát. Neboť Kristus je její dítě, tělo z jejího těla a plod jejího lůna. Nosila ho devět měsíců pod srdcem, přiloží ho k prsu a její mléko se stane krví Boha. A chvílemi je její zaujetí tak silné, že zapomíná, že on je Bůh. Tiskne ho v náručí a šeptá mu: „Můj maličký.“

Ale jindy si v němém úžasu pomyslí: „Bůh je zde,“ a zaplaví ji posvátná bázeň pře tímto tichým Bohem, před tímto dítětem, které v ní vyvolává dokonce určitý strach.

Všechny matky jsou občas zaražené tváří v tvář té vzpurné části svého těla, kterou je jejich dítě, a cítí se jako vyhoštěné tváří v tvář tomuto novému, z nich vytvořenému životu, plnému neznámých myšlenek.

Ale žádné dítě nebylo své matce vyrváno krutěji a překotněji, neboť je Bůh, a po všech stránkách přesahuje to, co by si dokázala představit...

Ale myslím, že jsou další okamžiky, náhlé a letmé, kdy cítí, že Kristus je její syn, její maličký, a že je Bůh. Dívá se na něj a myslí si: „Tento Bůh je mé dítě. Toto tělo je moje tělo, je vytvořeno ze mne, má mé oči a jeho ústa mají podobný tvar jako moje, je Bůh a podobá se mi.“

A žádná žena neměla to štěstí, že by mohla mít Boha pro sebe, Boha tak malého, že by ho mohla chovat v náručí a zahrnout polibky, Boha hřejivého, který se usmívá a oddechuje, Boha, jehož je možné se dotýkat a který se směje.

A právě v těchto okamžicích bych namaloval Marii, kdybych byl malířem.

Naše vojevůdkyně

Bylo řečeno, že Ježíš je očekáván v přítomné hodině, že jeho příchod je naléhavý, že jeho duch musí plně proniknout dezorientované duše lidí, kteří ztratili odvahu a sílu a že musí uvést ve zmatek pyšné, naduté a samolibé smýšlení druhých, kteří působí, že se lidstvo potácí absurdním směrem, k sebevraždě – k životu bez Boha. Ale když Ježíš před dvěma tisíci lety přišel na zem, potřeboval nutně cestu, která byla vymyšlená a připravená božskou fantazií v nebi.

Tou cestou byla Maria.

Potřeboval ji pro své zrození, potřeboval ji po svém zrození, během svého skrytého života i při svém veřejném působení a dokonce i po své smrti a zmrtvýchvstání. Pannou Marií si posloužil pro sebe i pro své dílo, pro církev, své mystické tělo.

Dnes, stejně jako tehdy, nepřijde Ježíš jinak než skrze Marii.

Pravými křesťany, jakými nás Ježíš chce mít, jsme tehdy, jsme-li mariánští.

Aby se tedy Ježíš vrátil do mnoha lidí a také do nás, musíme být proniknuti Pannou Marií. Lidstvo, mystické tělo Kristovo, duše vyvolené nebem za průchod pro mnohé, musí být formované Pannou Marií.

Místo Panny Marie nám v minulém století ukázal papež Pius XII: je to místo královny!

Máme ještě živě v paměti den prohlášení Panny Marie za královnu. Mohl by snad někdo tuto vzpomínku z naší duše vymazat? Na přeplněném Svatopetrském náměstí jsme tehdy hleděli na vznešenou bílou postavu a naslouchali jsme s velkým

jasotem slovům chvály a oslavy Panny Marie, uznané za královnu světa a vesmíru. Najednou proběhlo davem zachvění - papež zmlkl, ale promluvil jeho gesto. Ustoupil na balkoně stranou – jako jeden z mnoha – a doprostřed intronizoval obraz Panny Marie, jako to učinil už Ježíš.

Jestliže je tedy královnou, musí kralovat!

Její královská vláda, stejně jako královská vláda jejího Syna, je královstvím lásky a to znamená, že ona bude kralovat, necháme-li ji jednat, protože láska zahrnuje úctu ke svobodě. Je to královská vláda lásky, ale je to královská vláda. A Panna Maria bude svým poddaným vládnout jako ti nejlepší králové se vši ohleduplností, ale ona chce a musí se stát vojevůdkyní a bojovat, když jsou její děti v nebezpečí.

I dnes Maria zamýšlí vést boj. V tomto světě je tolik temnoty, tolik nenávisti, tolik pronásledování církve a ona je Matkou jejich členů. Ona nemůže nečinně přihlížet právě proto, že její vláda je vládou mateřskou. A poněvadž se sama nyní nemůže vrátit na zem, pohne své věrné děti, aby vedly tento boj.

Když přišla do světa o Panně Marii první zvěst, byla našim prarodičům představena jako vítěz v boji a jako Neposkvrněná, v jejichž nejčistších očích upřených k nebi se zrcadlí blaženost ráje plná pokoje a pod svou nohou má rozdrčeného hada.

Je to evangelijní láska a ta nemůže ve světě, kde žije bojující církev, nevzít na sebe i tuto podobu.

Panna Maria povede i dnes boj a zvítězí. Naučí své poddané a své vojáky, jak užívat nebeské výzbroje, s níž zajme co nejvíce lidí z nepřátelského vojska. Uvede je ve zmatek láskou silnější než smrt v naději, že Satan ustoupí do pekla a vezme s sebou falešné filozofie, teorie a hereze definitivně ze světa odstraněné, ba pokud možno jen malý počet lidí poražených, ale neustále všemi prostředky a způsoby volaných k návratu k ní a do církve, kterou její Syn založil ne proto, aby hříšníci byli zatraceni, ale aby se obrátili a žili.

z knihy Ch. Lubichové: Meditace vybrala -BM-

SVĚT MÁ SRDCE – SRDCE JEŽÍŠE KRISTA

Tato slova známého náboženského myslitele a vědce Pierra Teilharda, člena Tovaryšstva Ježíšova, nám symbolizují největší křesťanský svátek – Velikonoce.

„V srdci každého člověka existuje Bohem stvořené prázdné místo, které může zaplnit pouze Bůh skrze svého syna Ježíše Krista“ – to o Ježíšovi, který změnil běh dějin našeho světa, řekl francouzský fyzik a filosof Blaise Pascal. Nikoho z nás nepřekvapuje, že už více než 2 000 let na této zemi označujeme a vnímáme léta „před Kristem“ a „po Kristu“. Již stovky let před tím, nežli se narodil, jsou ve Starém zákoně zaznamenána slova judejských proroků – více nežli 300 proroctví popisuje Ježíšův příchod, všechna se vyplnila, včetně jeho zázračného narození, života bez hříchu, nespočetných zázraků, smrti a zmrtvýchvstání.

Nazýváme ho Spasitelem – Salvátorem, Vykupitelem-Redemptorem. O tom, jaká byla podoba Kristova, se z kanonických evangelií nedozvídáme, hovoří o ní jen literatura apokryfní. Obraz Kristovy tváře kromě Turinského plátna nám zprostředkovává snad jenom ještě Veraikon nebo rouška Veroničina. Dopis římského prokonzula Judeje Lucia Lentula popisuje Ježíše jako muže vznešeného a zvláštního mezi lidskými syny. „Jeho obličej je velmi vznešený a plný významu. Kdo jej spatří, musí jej milovat, ale zároveň se ho i bát. Vlasy má temné, dlouhé a na ramena splývající, se zakroucenými, do zlatova zbarvenými kadeřemi, na vrchu hlavy po způsobu Nazaretských rozdělené. Čelo má hladké a čisté, obličej bez vrásek, plný a prostý všech poskvrn. Bradu má krátkým vousem pravidelně obrostlou. Vous je uprostřed rozdělen. Oči Krista jsou barvy železité a pohled má zmužilý. Když trestá je přísný, při napomínání je však příjemný a laskavý. Vystupuje s obzvláštní vážností a nikdo ho neviděl, aby se smál, zato pláče velice často. Jeho postava je rovná, ruce a ramena příjemné. Ve svém jednání je vážný, přitom vždy skromný.“

Na závěr ještě dvě hluboké myšlenky a pravdy:

„Jakmile pochopíme lásku Ježíše Krista, budeme se jako lidé moci cítit hrdí a svobodní“ (Johann Wolfgang Goethe).

„V Ježíši Kristu stojí Bůh na naší straně“ (Matka Tereza z Kalkaty).

Božena Hrubantová

JEDENÁCTÉ PŘIKÁZÁNÍ

Jednou jsem v odlehčeném rozhovoru dostal otázku, jaké přikázání bych doplnil do Desatera. Zformuloval jsem tedy jedenácté přikázání: „Nemontuj se do života jiných!“ Znamená to: všiměj si sebe, svých chyb, slabostí a nedokonalostí a ostatní nech na pokoji. Hodně lidí, i věřících, má totiž „charisma vrtat do bližních“, zajímat se o jejich záležitosti, poučovat, napomínat. Vůbec však nezaměřují svou pozornost na sebe a nevidí svoje nedostatky. Na svou obhajobu používají ten nejušlechtlejší důvod: Láska k bližnímu, kterému je třeba pomoci. Pomocí často rozumějí to, že o svých dohadách a závěrech informují širokou veřejnost. Jen ne toho, koho se věc přímo týká. Kudy chodí, tudy trousí svoje zaručené informace a závěry. Někteří se zase příliš angažují a za každou cenu radí a rozdávají rozumy. Morální teologie přitom zná přesné podmínky bratrského napomínání. Za prvé napomínat má ten, kdo je dotyčným nejbližší v řádu lásky, tedy manžel či manželka, rodiče, sourozenci, příbuzní a představení. Za druhé bližní musí službu napomenutí opravdu potřebovat, protože není schopen si pomoci sám. Za třetí není nikdo, kdo by to udělal lépe než já. Přílišná iniciativa tedy není na místě. Kéž bychom byli lidmi jedenáctého přikázání a uměli se starat o trám ve vlastním oku než o trísy v očích druhých.

(z knihy Ivana Šulíka Jedenácté přikázání) – oJ-

STRUČNÝ PŘEHLED MNIŠSKÝCH ŘÁDŮ

BENEDIKTINI – řádové heslo: Modli se a pracuj (ORA ET LABOR)

Nejstarší mnišský řád západního křesťanství založil svatý Benedikt z Nursie (asi 470-543). V klášteře na Monte Cassino sepsal svatý Benedikt „Řeholi pro mnichy“, pravidla života v klášteře, kterými se dodnes řídí mnoho řeholních řádů. Spis má 73 kapitol, které se dělí na dvě části – první se zabývá duchovní naukou a druhá praktickými nařízeními. Mezi 3 hlavní zásady náleží poslušnost, mlčení a pokora.

Mužský řád benediktinů byl do Čech uveden svatým Vojtěchem, druhým papežským biskupem v roce 993, kdy komunita římského kláštera z Aventinu osídlila nejstarší mužský klášter v Čechách – v Břevnově. Dále mezi nejstaršími kláštery to byly – Ostrov u Davle (999), Sázava (asi 1032), Klášterní hradisko Olomouc (asi 1030), Kladruby (1115), pražské Emauzy (1346), Broumov, Rajhrad, Třebíč a další.

Představeným kláštera benediktinů je opat Primas sídlící v Římě. V čele kláštera stojí opati. Menší domy se nazývají převorství a v jejich čele stojí převor (správce). Další třetí skupinu tvoří proboštství. Členové řádu se dělí na kněze a laické bratry. U benedikteinek v čele jednotlivých domů stojí abatyše.

Řeholní oděv: muži nosí černý hábit s opaskem a černý škapulíř. Ženy oblékají černé řeholní roucho.

CISTERCIÁCI – řádové heslo: Modli se a pracuj (ORA ET LABOR)

Cisterciácký řád vznikl jako odpověď na rozmařilý způsob klášterního života na přelomu 11. a 12. století. Několik mnichů roku 1098 odešlo do pustiny, kde vlastníma rukama vybudovali klášter, latinsky zvaný cistercium, jenž dal jméno celému novému hnutí.

Přísná pravidla a zásady cisterciáků zformuloval (asi roku 1113) svatý Bernard (1091-1153). Vedle mužského řádu existuje od počátku i ženská větev – řád cisterciaček; klášter navenek zastupoval probošt (ekonomické i duchovní vedení sester).

Do Čech přišli cisterciáci počátkem 40. let 12. století díky iniciativě olomouckého biskupa Jindřicha Zdíka.

Prvním klášterem byl Sedlec u Hradce Králové (roku 1142). Dále Plasy (r. 1144), Velehrad (r. 1204), Předklášteří – Tišnov (r. 1230), Žďár n. S. (r. 1252), Zlatá Koruna, Zbraslav a další.

Řeholní oděv: bílý hábit s černým škapulířem. Sestry se závojem.

PREMONSTRÁTI – řádové heslo: Být připraveni konat jen dobro

Premonstrátský řád byl založen roku 1121 ve Francii svatým Norbertem (1086-1134). Zemřel v Magdeburgu, ale jeho ostatky byly r. 1627 přeneseny do Prahy na Strahov.

Svatý Norbert jako první v dějinách církve spojil život duchovní – rozjímavý se životem činným – aktivním, jehož podstatnou složkou je apoštolát – hlásání a šíření křesťanské víry. Rovněž je jim vlastní i činnost vědecká, kulturní a umělecká. Premonstrátský řád se řídí reholí sv. Augustina.

Do Čech přišli premonstráti také zásluhou olomouckého biskupa Jindřicha Zdíka, který spolu s knížetem Vladislavem III. roku 1143 založil královskou kanonii premonstrátů na Strahově. Ženským protějškem byl v r. 1144 klášter Doksany. Řeholní oděv: bílý oděv, tunika se škapulířem, opasek a bílý biret.

Další hlavní kláštery: Želiv (r. 1149), Teplá (r. 1193), N. Říše (r. 1211), aj.

FRANTIŠKÁNI – ORDO FRATRUM MINORUM

Františkánský řád založil svatý František z Assisi v r. 1209. Odhodil vše a obklopil se chudobou, pomáhal chudým a malomocným, opravil kostel, sepsal pravidla řádového života a po jejich schválení papežem vznikl řád menších bratří – Františkáni. Všem členům řeholní rodiny je vlastní chudoba, poslušnost a touha sloužit potřebným.

V roce 1517 se řád se řád rozdělil na řád minoritů a na řád františkáni observante a v roce 1528 na řád kapucínů. Do Čech přinesl myšlenku observantské reformy r. 1451 františkánský mnich sv. Jan Kapistrán (1386-1456). Kázal v Brně, Olomouci, Č. Krumlově i v Chebu.

Sídlem české františkánské provincie je klášter u Panny Marie Sněžné v Praze. Další jsou m. j. konventy v Praze, Brně, Olomouci, Plzni, Liberci, Krnově aj.

DOMINIKÁNI – řádové heslo: Pravda – VERITAS

Řád bratrů byl založen r. 1216 svatým Dominikem (asi 1170-1231), španělským knězem a kazatelem. Řád dominikánů určují 4 zásady: jednomyslnost komunity v rozhodování o společných věcech, společná bohoslužba, studium k užitečnosti pro duchovní život lidí a kázání. Nejpřednějším jejím myslitelem byl sv. Tomáš Akvinský, jehož nauka „Tomismus“ se stala naukou řádu a později celé římskokatolické církve.

První dominikáni se v Čechách usadili za krále Přemysla Otakara I. a prvním konventem byl pražský klášter u sv. Klimenta na Poříčí. Další byly v Olomouci, Plzni, Uherském Brodě, Znojmě a sídlem dnešní české provincie je pražský klášter u sv. Jiljí.

Oděv dominikánů sestává z bílého hábitu, bílého škapulíře sešitého na ramenu, kapuce, koženého řemenu s velkým růžencem a černého pláště.

MILOSRDNÉ SESTRY SV. KARLA BOROMEJSKÉHO – BOROMEJKY

Podnět k založení kongregace dal francouzský advokát Josef Chauvel (1620-1651), který ošetřoval obětavě nemocné stížené rozsáhlým morem. Sám se nakazil morem a při úmrtí vyslovil přání o založení „Domu milosrdenství“, což jeho otec splnil. Zde se první dobrovolnice staraly o nemocné a chudé. Na domě byla socha sv. Karla Boromejského – proto sestřím začali lidé říkat Boromejky.

Vnitřní způsob života Boromejek vyjadřují 3 atributy: láska, pokora a jednoduchost.

V Čechách začaly působit r. 1837 v Praze na Klárově, postupně i ve Vlašské ulici (nemocnice pod Petřínem), v Prachaticích, Frýdku-Místku aj.

Řeholní oděv: černé šaty s bílým límečkem, bílým čepcem a černým závojem a jednoduchý snubní prsten na znamení zasvěcení Bohu.

z knihy Aleny Ježkové: Tichá srdce vybrala -jm-

AHOJ DĚTI!

Prožíváme velikonoční dobu. Zároveň dnes slavíme dolnočermenskou pouť. Připomínáme si patrona našeho farního kostela svatého Jiří. Máme možnost prožít krásné společenství při mši svaté, ale také setkání s našimi bližními v rodinách u svátečního stolu. Pro vás děti jsou určitě velmi důležité a přitažlivé nejrůznější pouťové atrakce a stánky.

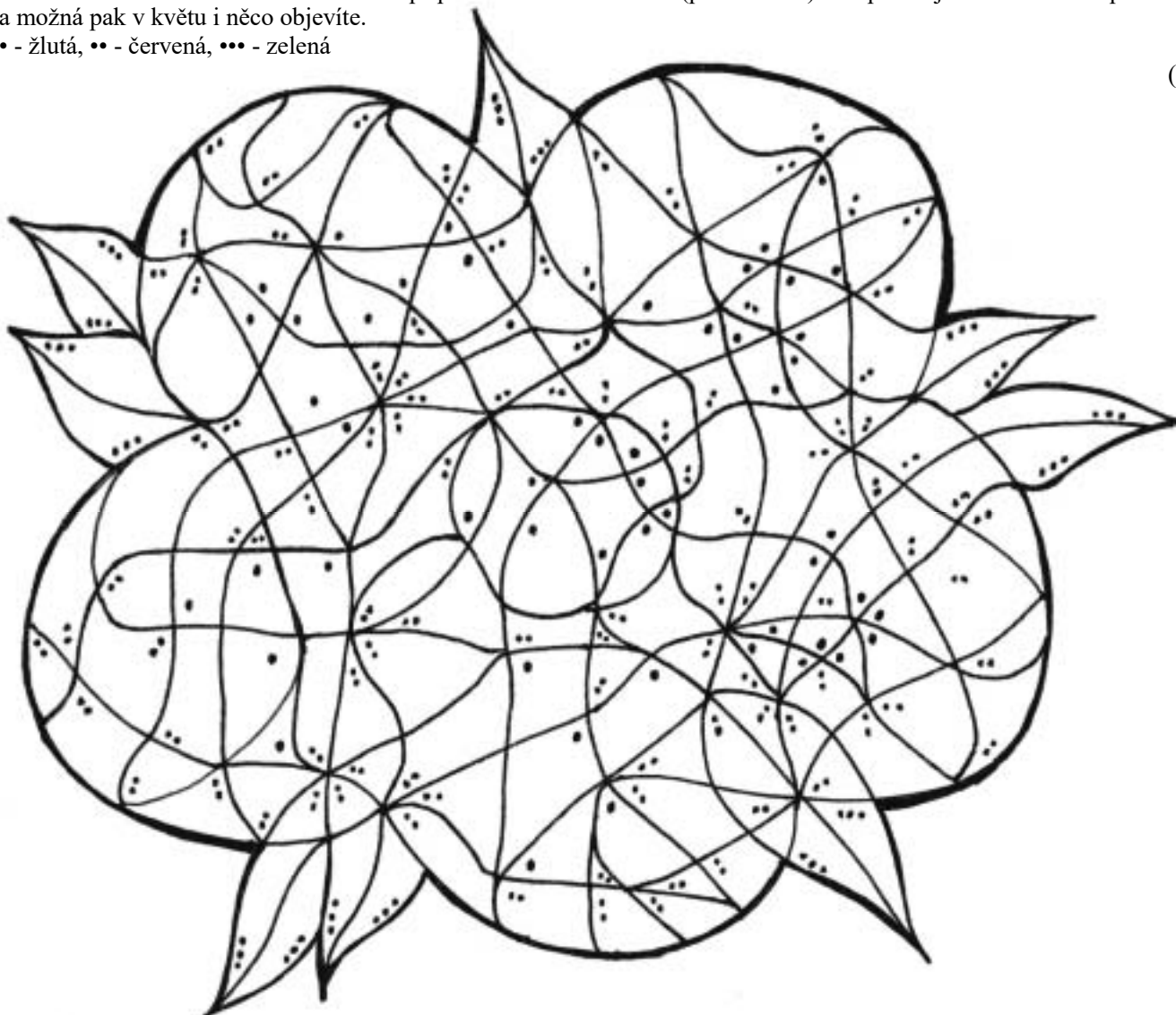
Zítra již začne květen – mariánský měsíc. Dalo by se říct, že Panna Maria má tak vlastně celý měsíc svátek. Mysleme na ni, je to naše maminka, je naší pomocnicí na cestě k Pánu Ježíši. Jí můžeme svěřit každou svou starost, každou bolest a trápení. Má pro nás náruč vždy otevřenou a srdce plné mateřské lásky.

V květnu pamatujeme i na všechny naše maminky „pozemské“. Svátek matek je krásnou příležitostí, jak jim poděkovat. Kytičkou se dá povědět mnoho, tak nezapomeňte...

Obrázek tvaru květu vám to bude připomínat. Podle značek (počtu teček) a odpovídajících barev ho správně vybarvěte a možná pak v květu i něco objevíte.

• - žlutá, •• - červená, ••• - zelená

(Otazníček)

Pro starší:

Na samém konci května, přesně 30., slavíme svátek jedné významné maminky – svaté Zdislavy. Tato výjimečná žena se narodila kolem roku 1220 v Křižanově a zemřela v roce 1252. Svatá Zdislava je uctívána především jako patronka rodin. Zobrazována bývá s mnoha atributy: děti, manžel, kostel, vinná réva a břečťan, erb, Ivce...

Velmi mladá se provdala za pana Havla z Lemberka a společně vychovávali 4 děti: Havla, Markétu, Jaroslava a Zdislava. V Jablonném v Podještědí založila s manželem špitál a také chrám sv. Vavřince s klášteřem pro dominikány. Svatořečena byla papežem Janem Pavlem II. v Olomouci v r. 1995.

Paní Zdislava projevovala svou lásku k Pánu Ježíši v každodenní péči o vlastní rodinu i trpící bližní. Vynikala láskou k chudým, nemocným i k těm, kteří potřebovali pomoc. Viděla v nich trpícího Ježíše a svou službou tak nádherně naplňovala zákon lásky k bližnímu.

V knize Kytice z královské zahrady od Ivana Renče najdeme jeden příběh s názvem Maminka. Poutavou formou vypráví o životě paní Zdislavy. Je zakončen těmito krásnými slovy, takovým poselstvím...

„V rodině, kde se všichni mají rádi, kde si všichni pomáhají, věří si a umějí si odpustit, ... (tajenka). To bohatství je váš společný život (tajenka) našeho milého Pána Boha.“

Tajenku hledejte v následující modlitbě, ukrývá se v podtržených písmenech:

Bože,
od něhož pochází každé otcovství na nebi i na zemi,
Otče, který jsi Lásky a život, učíš, aby se každá lidská rodina na zemi stala skrze tvého Syna Ježíše Krista zrozeného z ženy a skrze Ducha Svatého pramenem Boží lásky, skutečným chrámem života a lásky pro generace, které se neustále obnovují.

Učíš,
aby tvá milost vedla myšlenky i skutky manželů k dobru jejich rodin i všech rodin na celém světě.

Učíš,
aby mladé generace našly v rodině silnou podporu pro své lidství a růst v pravdě a lásce.

Učíš,
aby láska, posílená milostí svátosti manželství, byla silnější než každá slabost a každá krize, kterými někdy naše rodiny procházejí. A konečně, na přímluvu Svaté rodiny z Nazareta, dej, aby církve v rodině a prostřednictvím rodiny mohla plodně naplnit své poslání uprostřed všech národů země.

Skrze Krista našeho Pána, který je Cesta, Pravda a Život na věky věků. Amen.

(Modlitba Svatého otce Jana Pavla II. za rodinu)

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Obrázek znázorňoval vjezd Pána Ježíše do Jeruzaléma.

FOTOGRAFIE DĚTÍ, KTERÉ PŮJDOU LETOS K PRVNÍMU SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ

VELIKONOČNÍ Klapání 2017**MINISTRANTSKÁ POMLÁZKA 2017****NADEŠLA HODINA ŽENY**

Vraždy a zneužívání žen, násilí a ponižování, náhradní mateřství... Jakou úlohu dnes mají ženy? Iginio Giordani, italský spisovatel, novinář, politik a spoluzakladatel Hnutí fokoláre, o tom píše v šedesátých letech, ale jeho slova jsou podivuhodně aktuální i dnes.

Dalo by se říci, že nadešla hodina ženy: ne proto, že časopisy donekonečna přetřásají rozvody, klepy a módu slavných žen, ale protože je znát, že v soužití, které je výsledkem dialektiky muž-žena, je dnes více než kdy jindy zapotřebí přítomnosti ženy, která je nebo má být matkou, skutečnou nebo duchovní. Organismus společnosti trpí více než kdy jindy nedostatkem plného, zdravého, normálního ženství. Jako kdyby letěl s jedním křídlem příliš rychlým a druhým ochrnutým: tedy v nesouladu. Lidé si jsou vědomi, že přišla hodina ženy, ale skutečné ženy, ne kontaminace nebo protikladu muže, ne feminizovaného muže.

Dějiny posledních staletí, kdy byl prototyp silného člověka – nadčlověka – ukován s přísadou pohrdání ženami, trpí nyní přehnaným mužstvem. Nevyváženým ženskostí. Je to závada podobná a zároveň protikladná k neintegrovánému žensství podpíranému mužským principem.

Dnes mají ženy tvář, získávají místa na úradech, zaplavují veřejný život. Ale jejich vliv zůstává bez náboje jako dřív, nebo je i hůř: protože když vstupují na veřejnou půdu, připodobňují se mužům, asimilují jejich ambice, podřizují se jejich metodám – stávají se úzkorozchodnými muži. Bez zjevné diskriminace připojují své tváře k těm mužským, aby hra mužů mohla pokračovat jako dřív, nekorigují, nezačleňují se, neslouží jako neodmyslitelný faktor. A dál se létá (nebo střemhlav padá) s jedním křídlem.

Jen pomyslete, jak fascinující je Panna Maria. Pouhé její jméno, jež znamená sublimaci ženy, ženu učiněnou spojovacím článkem božského a lidského, ženu bránu nebes, cestu od člověka k Bohu. Dnes si společnost žádá přítomnost ženy, protože přináší do společnosti instanci mateřství, tedy života; neboli materiální i morální výživu, výchovu, lásku k míru a práci, rodinu v její čistotě, a tudíž odmítnutí rozkolů a válek. Protože žena znamená ze své podstaty tvoření života a ne tvoření smrti, pro dobro dětí: a těmi jsou stát i církev zítřka, lidstvo od věků do věků.

Igino Giordani – *připravila -BM-*

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Květen 2017			
Ne 7. 5.	4. neděle velikonoční	7:30	Motlovi 11
		16:00 MH	Pecháčkovi MH
Ne 14. 5.	5. neděle velikonoční	7:30	Jurenkovi 160
		10:30	<i>Mše sv. se zaměřením pro děti</i>
		16:00 MH	Vágnerovi 102
Ne 21. 5.	6. neděle velikonoční	7:30	Klekarovi 292
		16:00 MH	Vašíčkovi 349
Ne 28. 5.	7. neděle velikonoční	8:00	<i>První svaté přijímání</i>
		16:00 MH	Müllerovi 177
Červen 2017			
Ne 4. 6.	Slavnost Seslání Ducha Svatého	7:30	Faltusovi 356
		16:00 MH	Málkovi 180
Ne 11. 6.	Slavnost Nejsvětější trojice	7:30	p. Havlíčková 341
		16:00 MH	Macháčkovi 55
Ne 18. 6.	11. neděle v mezidobí	7:30	Zpěvákovi 195
		16:00 MH	Formánkovi 83
Ne 25. 6.	12. neděle v mezidobí	7:30	Nastoupilovi 303
		16:00 MH	Menclovi 193

PŘÍLEŽITOST KE SVATÉ ZPOVĚDI

Dolní Čermná	středa 3. 5.	15:00 – 17:00 h.	P. Ján Kubis z Dolní Dobrouče
		18:00 – 18:55 h.	
Verměřovice	čtvrtek 4. 5.	17:30 – 18:55 h.	P. Josef Roušar
Dolní Čermná	pátek 5. 5.	17:00 – 18:55 h.	
	ostatní dny	30 minut před mší svatou	
Petrovice	sobota 6. 5.	po večerní mši svaté	

NÁVŠTĚVA STARŠÍCH A NEMOCNÝCH FARNÍKŮ

Ve středu 3. 5. 2017 ve Verměřovicích, ve čtvrtek 4. 5. v Dolní Čermné a v pátek 5. 5. v Petrovicích.

KŘESŤANSKY JSME SE ROZLOUČILI

- v kostele ve Verměřovicích 23. 2. 2017 s paní Marií Šedajovou z Verměřovic
- v kostele v Dolní Čermné 24. 3. 2017 s paní Ludmilou Jansovou z Horní Čermné
- v kostele ve Verměřovicích 12. 4. 2017 s paní Zdenkou Macháčkovou z Verměřovic

POKŘTĚNA BYLA

- v Dolní Čermné 25. 2. 2017 Vanesa Ptáčková

POUTNÍ ZÁJEZD FARNOSTI

V sobotu 16. září 2017 vás všechny zvu na poutní farní zájezd. Cílem naší cesty bude Čihošť, kde budeme během dopoledne slavit mši svatou. Dále se vydáme do Želiva, kde poobědváme a budeme mít čas na prohlídku kláštera a okolí. Podle času ještě navštívíme některé místo na naší zpáteční cestě.

Cenu cesty autobusem a také společného oběda oznámíme později. Prosíme zájemce, aby se zapisovali na přihlášky v našich kostelích do konce měsíce května 2017. Všechny další informace budou ohlášeny nebo se můžete informovat osobně.

otec Josef

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ neděle 30. dubna 2017 18. a 19. týden / 2017

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 1. 5.	sv. Josefa, dělníka		
úterý 2. 5.	sv. Atanáše, biskupa a učitele církve	18:30 19:00	<i>adorace v Petrovicích</i> mše sv. v Petrovicích – za zemřelé z rodiny Hejkrlikovy a Hufovy
středa 3. 5.	svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů	19:00	mše sv. v Dolní Čermné – za Františka a Marii Komárkovy, sourozence a duše v očistci
čtvrtek 4. 5.	po 3. neděli velikonoční	17:30 19:00	<i>adorace a svátost smíření ve Verměřovicích</i> mše sv. ve Verměřovicích - za kněze a nová kněžská povolání
pátek 5. 5.	po 3. neděli velikonoční; první pátek, zasv. Úctě Nejsvětěj. Srdci Ježíšovu	17:00 19:00	<i>adorace a svátost smíření v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování a s prosbou o další ochranu a pomoc
sobota 6. 5.	sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka; první sobota, zasvěcená úctě Neposkvrněnému Srdci Panny Marie	7:30 19:00	mše sv. v Dolní Čermné – za Josefa Beneše, syna a celý rod mše sv. v Petrovicích - za Aloise Horáka, manželku Annu, tři syny a dceru Annu <i>po mši sv. příležitost ke svátosti smíření v Petrovicích</i>
NEDĚLE 7. května	4. neděle velikonoční Neděle Dobrého Pastýře Den modliteb za povolání k duchovnímu stavu Sbírka na kněžský seminář	7:30 9:00 16:00	mše sv. v Dolní Čermné – za rodiče Majtánovy, dceru a duše v očistci mše sv. ve Verměřovicích - za Josefa Mařika a celou rodinu mše sv. na Mariánské Hoře - za Cyrila Vránu a živé a zemřelé z celé rodiny
pondělí 8. 5.	Panny Marie, Prostřednice všech milostí		
úterý 9. 5.	po 4. neděli velikonoční	19:00	mše sv. v Dolní Čermné – na poděkování Pánu Bohu s prosbou o další ochranu a pomoc
středa 10. 5.	po 4. neděli velikonoční	19:00	mše sv. v Dolní Čermné – na prosbu za uzdravení
čtvrtek 11. 5.	po 4. neděli velikonoční	7:30	mše sv. v Dolní Čermné
pátek 12. 5.	po 4. neděli velikonoční	13:30 18:30 19:00	<i>příprava dětí na 1. sv. přijímání</i> <i>adorace v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné – za Jaroslava Bednáře, rodinu Bednářovu a Vitouchovu
sobota 13. 5.	po 4. neděli velikonoční Panny Marie Fatimské	9:00 19:00	<i>schůzka ministrantů</i> mše sv. ve Verměřovicích – za Gustava Rouse, rodiče a sourozence
NEDĚLE 14. května	5. neděle velikonoční V Petrovicích slavíme pouť	7:30 9:00 10:30 16:00	mše sv. v Dolní Čermné – za Rudolfa a Anežku Fajtovy a jejich syny Václava a Rudolfa mše sv. v Petrovicích – na úmysl dárce mše sv. v Dolní Čermné se zaměřením pro děti – za Josefa a Alžbětu Janků a celý rod mše sv. na Mariánské Hoře - za farníky

PROSBA

Ve čtvrtek 18. května 2017 se uskuteční úklid fary a mytí oken na faře v Dolní Čermné. Prosíme o pomoc při tomto úklidu.

POUTNÍK, KVĚTEN 2017

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 14. května 2017, Poutník vyjde 28. května 2017

Členové redakčního kroužku: J. Roušar -oJ-, E. Jansová (EJ), B. Macanová -BM-, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: T. Bednář, V. Severinová, T. Macháček, P. Židek, J. Adamec

Tiskne Tiskárna HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ +420731617978. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,-Kč.